

Ασυναγώνιστοι (Μπρόσκα Κείση – Μπρόσκα Μπεσιάνα – Τζερκτζόγλου Ρίζος Θεόδωρος –
Χατζηπαντελή Σμαράγδα)

ΤΟ ΚΑΜΙΝΙ

Μια ηλιόλουστη μέρα
με απαλό αεράκι
προχωρώντας στο δρόμο
συναντώ ένα παιδάκι
και το ρωτώ
«πού μπορώ το καμίνι να βρω;»
Και το παιδάκι με βλέμμα σκεπτικό
απαντά «πού θες να ξέρω εγώ».
Τότε άρχισα να το αναζητώ
χωρίς κανέναν οδηγό.
Μα ξάφνου να το φουγάρο το ψηλό
χωρίς όμως να βγάζει καπνό
και με το νου μου νοερά
πήγα πίσω χρόνια πολλά.
Θυμήθηκα τα παιδιά που έπαιζαν χαρωπά
στους δρόμους γύρω απ' το καμίνι
χωρίς καμία ευθύνη.
Ήταν παιδιά των εργατών
που χαίρονταν πολύ γι' αυτό.
Τώρα όμως ερημιά και πουθενά παιδιά.
Αίφνης φωνές ακούω παιδικές
και δυο δασκάλες βλέπω μαζί τους καλές.
«Πώς παν στην έκθεση» με ρωτούν.
«Δεν ξέρω» τους λέω και κοιτούν.
Από περιέργεια τους ακολουθώ

και στο καμίνι σπεύδω να μπω.

Τι ήταν αυτό το ξαφνικό,

Χριστέ μου, μπροστά μου να δω;

Πίνακες ζωγραφικής και ψηφιδωτά σωρό.

«Μα τι γίνεται εδώ» όλους τους ρωτώ.

«Πού είναι το καμίνι το παλιό»;

«Ξέχνα το, έγινε κέντρο πολιτιστικό».